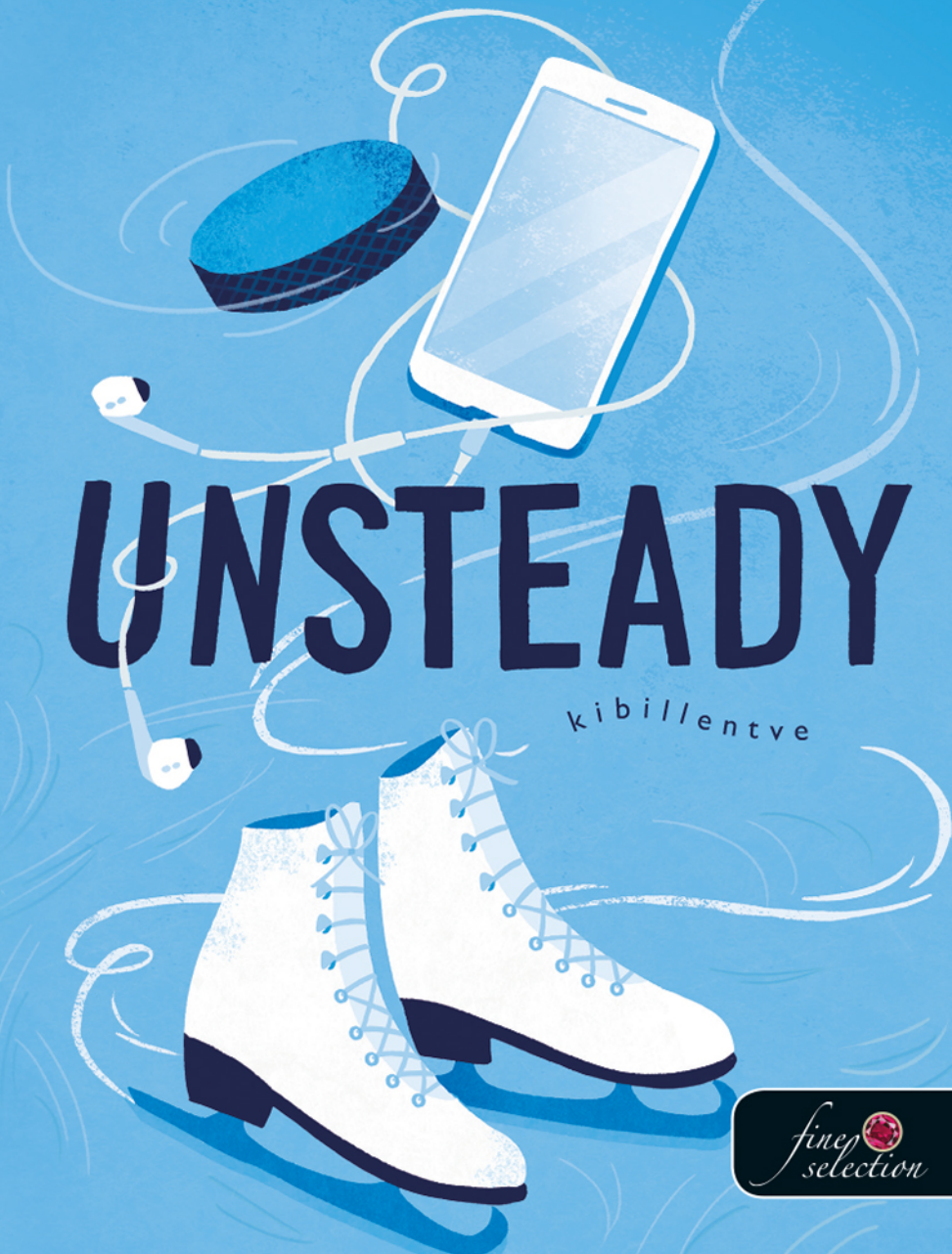

*Rhys üresnek érzi magát. Sadie az egyetlen, aki feltölti élettel.
A kapcsolatukba viszont nem férnek bele a titkok...*

UNSTEADY

kibillentve

*fine
selection*

PEYTON CORINNE

PEYTON CORINNE

UNSTEADY

k i b i l l e n t v e

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Apámnak,
aki az életét egyik kezében könyvvel,
a másikkban az én kezemmel töltötte.*

*Soha nem számított, miről fog
szólni a könyvem,
mindig is neked akartam ajánlani.*

PROLÓGUS

Három hónappal korábban

Rhys

Nem kapok levegőt.

A jeges hideg átszivárog a hasamnál a mezemen – a *picsába*, a hasamon fekszem a kurva jégen. *Elájultam?*

– Minden rendben van, fiam. Fel tudod emelni a fejedet a kedvemért?

Mindenütt feketeség. Behunyom a szemem, majd kinyitom újra. Semmi. Pislogok tovább; legalábbis azt hiszem... A *picsába*, mennyi ideig nem voltam magamnál?

– Koteskiy, lélegezned kell! – Ezt már egy másik hang mondja, aztán egy kéz megragadja a karomat. – Reiner, ne mozdítsd meg, még ne!

Korcsolyapenge súrlódik a jégen, majd a legjobb barátom, Bennett szólal meg:

– Mi a baj? Mi történt?

Szólni akarok hozzá. Kétségbeesetten próbálom kiejteni a nevét a számon, de úgy érzem, mintha az ajkam össze lenne tapadva.

– Hátrébb! Mindenki hátrébb!

– Nem látok – sikerül kipréselnem magamból. – Nem látok semmit. – A második mondat fojtott sírásként tör fel belőlem.

– Nyugodj meg – próbálkozik Ben, a hangja lágy, csillapítja a testemet átjáró félelmet és adrenalint. – Nyugalom, Rhys, csak lélegezz.

– Hol van az apám? Nem látok semmit.

A hangom idegen, mintha egy barlangban visszhangzana. Tényleg beszélek, vagy csak egy hang szól a fejemben? *Miért nem látok semmit?*

Megint kezd minden összerosódni, és a fájdalom egyre erősebben lüktet a fejemben. Ki akarom nyitni a szemem. A fogaimhoz akarom nyomni a nyelvem, hogy ellenőrizsem, mind a helyén van-e, és esküszöm, legközelebb beteszem a fogvédőt. Vissza akarok menni az időben, jobban figyelni és felemelt fejjel fogadni azt a kurva ütést. Nem akarok itt lenni.

Nem akarok itt lenni.

Nem akarok itt lenni.

A hangok körülöttem kezdenek a semmibe olvadni, ahogy belesüllyedek a sűrű, mindent elnyelő sötétségbe.

ELSŐ FEJEZET

Jelen

Rhys

– Csak próbáld meg még egyszer, és ha még mindig szarul érzed magad, nem fogom kérni többet, oké?

Hiába van a telefonom annyira lehalkítva, hogy már szinte néma, apám hangja fülsértően visszhangzik a hangszóróból. Megrándul az arcom, ahogy az izommemóriám segítségével felhúzom a lábamra a fekete szabadidőnadrágot a szobám sötétjében. Miután finoman áthúzom a fejemen a kapucnis pulóvert, felemelem a szekrényen fekvő telefont.

– Jól vagyok – mondom. Ez nem igazi válasz, de tudom, valójában mit akart kérdezni az iménti utasításba burkolva.

Ugyanabból a fából faragtak minket, az apámat és engem – nyomás alatt mindketten megőrizzük a nyugalmunkat, mintha csak „Akhilleusz-ként az önbizalom medencéjébe mártottak volna mindkettőnket” – ahogy anyám szokta gyakran mondani. Egész eddigi életem során összehasonlítottak apámmal – a kinézetemet, a korcsolyatechnikámat, a játékomat –, és ellentétben a sok más NHL-örökössel, akikkel együtt játszom, engem ez nem zavar.

Az apám mindig is a hősöm volt.

Emiatt tudom, hogy csak azért kért meg rá, hogy ma besegítsek az Első Sor Alapítványnál – egy jótékonyági szervezetnél, amit apám az NHL-ből való visszavonulása után alapított –, hogy ellenőrizhessen. Míg korábban órákig tudtunk dumálni a hokiról, mostanában csak felületes beszélgetéseket folytatunk, és *tudom*, hogy tudja, kerülni kezdtem őt teljesen.

Az alapítvány ösztöndíjprogramokat finanszíroz olyan gyerekek számára, akik szeretnének hokizni, de nincs meg az anyagi hátterük hozzá. Dolgoztam korábban a programban, még élveztem is, de most...

Ijesztőnek tűnik, mert már most tudom, hogy a gyerekek mosolya nem fogja elűzni az állandó retteget, ami betölti a testemben lévő ürességet.

– Rhys – szól hozzám újra még mindig túl hangosan. Fújtok egyet, ahogy felhúrom a cipőmet és felkapom a táskámat, mielőtt kimennék a meleg júniusi levegőre. – Csak... tegyél ma egy próbát. És azután, ha úgy érzed, vidd el a kulcsokat holnap reggel, hogy tehess pár kört, mielőtt ki nyit a pálya.

Bólogatok, miközben bedobom a táskámat a BMW-m hátsó ülésére. Már vagy egy hónapja, hogy újra vezethetek, de ez idő alatt alig hagytam el a házat.

– Rendben – mondom végül, és szorosan markolom a kormányt a beálló csendben. A süvítő hang, ami az apám recsegő hangszórójából jön, elárulja, hogy lehúzott ablakkal vezeti az ősrégi pickupját, amit anyám csak úgy nevez, hogy „az az izé”.

– És ha még nem állsz készen idén, nincs értelme erőltetned. Plusz egy év jól jöhet, hogy jobb benyomást tudj tenni a felderítőkre a következő draft előtt...

A következő draft... A fejemet védekezően a vállam közé húzom, de nem tehetek róla, érzem az enyhe csábítást, addig várni, amíg többé már nem ezt érzem a hokival kapcsolatban, amíg újra szeretni fogom, ahogy valaha szerettem.

Ez neveléses. Nem katona vagyok. Az NCAA hokibajnokságban játszom... már rég túl kéne lennem rajta.

A szavába vágok, mielőtt a beszélgetés miatt újra elkezdek zuhanni lefelé, és egyenesen visszakerülök a függönyökkel teljesen elsötétített szobámba.

– Szeretnék játszani. Úgy érzem, újra kész vagyok rá – hazudom. Be-
gyakoroltam ezt a mondatot, ezért még a lélegzetnél is könnyebben gör-
dülnek le a szavak a nyelvemről. – Jól vagyok.

Mély sóhajt hallok a másik oldalról, aztán gyorsan elköszönünk egy-
mástól, és végre beindítom az autót.

A pálya zsúfolt, főleg ahhoz képest, hogy csütörtök vacsoraidő van. Öt és
tizenhárom év közötti gyerekek köröznak és kanyarognak ide-oda néhány
önkéntessel együtt, akiket felismerek korábbiól – néhányan közülük visz-
szavonult játékosok, néhányan szülők kellő tapasztalattal. Még Lukas Be-
zeket – a Bruins egyik új sztárjátékosát – is kiszúrom, aki a social media
csapattal körbevéve gyakorolja néhány idősebb gyerekkel a pattintott lö-
vést.

Ahogy a jégre lépek, egy kis elmosódott folt csapódik a lábamnak egy
megkésétt „Vigyázz!” kiáltással.

Elkapom a kislányt, mielőtt lepattanna a combomról és elterülne a jégen.

Kuncog, ahogy felemelem a kis vállvédőjénél és a mezénél fogva, és
megvárom, amíg újra stabilan áll a lábán. Egész idő alatt felnéz rám.
Szeplőkkel pöttyözött arca és foghíjas vigyora van, ami miatt apró hokijá-
tékosnak néz ki. Kicsit továbbsziklik, nem mondható a legjobb korcsolyá-
zónak, de nem aggódik, és egyáltalán nem tűnik zaklatottnak.

– Bocsi – mondja. Kis sípoló hangot ad, ahogy a levegő kiáramlik az
elülső foghíján. – Még gyakorlom a fékezést.

A régi Rhys csak nevetett és valami kedveset vagy vicceset mondott
volna, mint például „*Semmi baj, öcsi, én is.*” De most még a nevetés ötle-
te is elképzelhetetlennek tűnik, úgyhogy csak egy vigyort préselek ki ma-
gamból, már amennyire tudok.

– Még szerencse, hogy ma pont a fékezést fogjuk gyakorolni – jelenti
be egy vidám hang, és egy magas, csinos lány siklik oda hozzánk és fékez
le közvetlenül mellettünk, mögötte egy csapat aprósággal. – És szép mun-
ka, Liam, hogy megtaláltad a mai különleges vendégedzőnket!

A kis Liam, aki apró, kesztyűs kezével még mindig belém kapaszkodik,
megint nevet és hátrahajol.

– Hű, de magas!

A gyerekcsoport körbevesz minket, mindannyian vihognak és mosolyognak rám, mintha várnának valamire. Izzadság csorog végig a tarkómon, ahogy a rám felnéző, bizalomtól sugárzó, reményteljes arcokat figyelem.

Lehet, hogy hibát követtem el.

– Ő itt Rhys – veszi át a szót a lány. – A Waterfell Wolves centere, vagyis Boston mellett hokizik a főiskolán! Annyi idős kora óta játszik, mint amekkorák ti vagytok. Ő fog ma segíteni nektek korcsolyázni.

– Fogunk meccset játszani ma? – kérdezi egy kislány a sisakjával a kezében, de rögtön elpirul, ahogy a csapattársai ráfigyelnek.

– Ma valószínűleg nem. Főleg a korcsolyázást fogjuk gyakorolni, rendben? – A lány könnyedén rámosolyog a csoportra, ahogy mindannyian éljenezni kezdenek. – A mi hokikapitányunkkal fogjuk gyakorolni egy kicsit az ütőkezelést – int felém. – És pár izgi játékkal fogjuk befejezni az edzést. Ez hogy hangzik?

Egyöntetűen izgatott kiabálás a válasz, mielőtt elküldené őket bemelegítő köröket tenni.

– Remélem, nem bánod, hogy magamhoz ragadtam az irányítást – mondja, miközben kinyújtja a kezét, hogy megrázza az enyémét. – Chelsea vagyok. Az egyik vezető mondta, hogy ma be fogsz segíteni a kicsiknél.

– Aha – mondom. Óvatosan korcsolyázom mellette, követem őt a pályára másik oldalára, ahol a palánk mellett egy halom bója fekszik, és próbálom összeszedni magamat. – Köszönöm. Kicsit szét voltam esve ma reggel.

– Megértem – kuncog. – Mindannyiunknak vannak húzós éjszakái.

Nevetnem kéne, vagy bólogatva egyetérteni – mintha az érzelemmentességem csak egy durva éjszakázást követő szörnyű másnaposság eredménye lenne –, de alig sikerül megeresztenem egy félvigyort, miközben előkészülünk a gyakorlatokhoz.

– Na mindegy, a kicsiknek ez nagyrészt csak egy korcsolyaóra. A tízévesek és idősebbek a Bruinsszal vannak ma médiaszereplésen. – A felénk botladozó csapat felé int a fejével. – És a kisfiú neve, aki megpróbált

fellökni, Liam. Neki szüksége van egy kis extra törődésre, ha ma vele akarnál foglalkozni. Segíthetnél neki.

Így is teszek.

Liam könnyen kezelhető és lelkes – noha ügyetlen – tanuló, akinek az arcán mindig mosoly ül. Könnyedén kapaszkodik belém, és időről időre a többieket figyeli, miközben eltökélten ráncolja a homlokát.

Chelsea egy gyors csapatbuzdítással zárja az edzést. Csak a gyerekek fele tud letérdelni, a többiek terpeszben ülnek a jégen, boldog mosollyal az arcukon.

Egyre arra várok, hogy felidéződjön bennem, milyen volt nekem ilyen idős koromban, amikor apám ütőjét fogtam, és hagytam, hogy egy kicsit túl gyorsan húzzon maga után a jégen. Amikor a meccseit néztem a tévében, közben büszkén viseltem a mezét, és pont úgy kiabáltam, ahogy az anyám. Amikor először lőttem gólt egyedül, még ha szinte véletlenül is sikerült. Várok... de még mindig semmi.

– A bátyám is nagyon jó – mondja Liam kicsit kifulladásra, és megint a melegítőm zsebébe kapaszkodik. Borzasztó rosszul korcsolyázik, de boldog.

– Tényleg?

A kislány hátranéz a válla felett az idősebb csoport felé, akik éppen végeznek a jégen.

– Aha. Oliver. Szerintem irigykedni fog, hogy ma velem korcsolyáztál.

– Irigykedni? – ráncolom a homlokom.

Bólint, és megint kuncog egyet.

– Bizony. Te a Farkasoknál hokizol, Oliver pedig borzasztóan szeretne náluk játszani!

Körbenézek, és azon gondolkodom, miért nem hívta még senki Liamet a nasiasztal finomságaiból lakmározó gyerekeket körbevevő szülők csapatából. Az idősebb gyerekek szétszélednek, mindannyian az ajtó felé tartanak, egyet kivéve – egy magasabb fiút, akinek a haja elég hosszú ahhoz, hogy pont kilógjon a sisakja alól. Ő felénk korcsolyázik.

Chelsea nincs sehol; a jég valójában teljesen üres. A szülők és a gyerekek a lelátó ülésein ülnek, illetve az asztalt veszik körül, a nevetésük és a beszélgetésük visszhangozva verődik vissza a nyitott jégpálya falairól. Arra

várok, hogy valaki odalépjen a plexihez, és észrevegye, hogy a két fiú még mindig a jégén van, de senki rájuk sem hederít.

– Nem érkezett még meg? – kérdezi Oliver, az idősebb fiú, és lehúzza a fejéről a sisakot, ami most a kezében lóg. A haja sötétebb, de szürke szeme egy az egyben olyan, mint az öccsée, könnyű észrevenni, hogy rokonok.

Liam megrázza a fejét, a délután folyamán most először marad csendben.

Oliver csalódott hangot hallat. Miután vet rám egy bizalmatlan pillantást, csípőre tett kézzel néz le Liamre:

– Megmondtam, hogy ha nincs itt, a kajánál vársz rám Chelsea névvel!

Liam lebiggyeszi az ajkát, és elengedi a kezemet, hogy oda tudjon kocsolyázni, vagy inkább botladozni a bátyjához.

– De ő egy Farkas! – magyarázza félig lehalkított hangon, majd egy kis farkasvonyítást hallat. – A Waterfellnél hokizik!

A kisfiú várja, hogy a bátyja reagáljon, de Oliver feszélyezettnek, szinte mérgesnek tűnik. Liam megint vonyít egyet, majd felém fordítja a fejét, és azt kérdezi:

– Ugye, Rhys?

Elmosolyodom és bólintok:

– Úgy van, Liam.

– Olyan sok hokis dolgot fog nekem tanítani, hogy még nálad is jobb leszek!

Oliver mosolyog – bár kicsit kelletlenül – az öccse bohóckodásán, ahogy Liam kis köröket tesz körülötte. Valószínűleg azt gondolja, hogy repül, de valójában egy lábon botladozik.

Könnyű észrevenni a bajtársiasságot a testvérek között, és ez eszembe juttatja a hatéves koromat, amikor Bennettet kergettem körbe-körbe, mint egy őrült. Ő mindig is nagyobb volt, de én meg gyorsabb. Ő a testvérem, még ha nem is vér szerinti, és a gondolatára fájdalom árad szét a mellkasomban a telefonomon várakozó száz nem fogadott hívás és üzenet miatt, amiket meg kell hallgatnom, vagy amikre válaszolnom kell.

A kórház óta nem láttam őt, annak ellenére, hogy tudom, többször meglátogatott otthon, hogy a szüleim újra meg újra elküldjék.

A telefonom megrezzen a zsebemben, előveszem.

Tudom, hogy élsz, te seggfej. Vedd fel a...

Nem vesződöm azzal, hogy az előnézetten kívül többet is elolvassak, inkább visszacsúsztatom a telefont a zsebembe, és nem veszek tudomást a bűntudatról, ami fenyegetően belém nyilall. Megint a fiúkra figyelek, akik kifejezéstelen arccal bámulnak fel rám.

Chelsea hirtelen ott terem mellettünk. Sugárzóan mosolyog a fiúkra, és egy kis vállrándítást követően odahajol hozzám, és a fülembé súgja:

– Ők maradnak itt mindig utolsónak. – Amíg ezt mondja, a nasiasztal felé nézek, és látom, hogy már senki sincs ott, sőt az egész jégpályán is csak mi négyen maradtunk. – Valakinek velük kell maradnia, amíg...

Becsapódik egy ajtó, és egy lány rohan le a feljárón az ajtó felé.

Vékony testalkatú, szűk fekete leggings és egy túlméretezett kék melegítőfelső van rajta, amiben lényegében úszik a teste, a lófarka meglazult és felborzolódott a kapucni miatt, ami a vállára kerül. Zavart az arckifejezése, mint aki alig van jelen, és ez gondolkodóba ejt, hogy vajon mikor aludt utoljára.

Látom, hogy Liam arca felderül, kis térde behajlik, mintha ugrálni akarna izgatottságában, ha nem félne attól, hogy elesik. Chelsea mellett fújtat és forgatja a szemét, olyan tekintettel néz rám, ami egyértelművé teszi, hogy messze nem ez az első alkalom, hogy a lány elkésett.

– Itt vagyok! – kiabálja ő, a vállára vetett táskája hevesen himbálózik a hátán. A jégre rohan belebújós edzőcipőjében, egy pillanatig céltalanul csúszik, mígnem sikerül visszanyernie az egyensúlyát, és gyors léptekkel közeledni kezd felénk.

– Késtél – mosolyog megvetően Chelsea. – Megint.

Védelmesen Oliver vállára ejti a kezét, mire az új lány amúgy is kipirult arca még vörösebbé válik.

– Tudom – mondja, miközben letérdel a jégre, hogy egy vonalba kerüljön a szeme Liamével, aki még mindig izgatott, nem mutatja jelét, hogy frusztrálná az... anyja? Ahhoz túl fiatalnak tűnik, főleg, mivel Olivert olyan tizenegy évesnek mondanám.

A lány gyorsan körülnéz, és csak ekkor hasít belém a felismerés. Látam már, de nem tudok rájönni, hol.

Nem vesztegeti Chelsea-re a szót, csak széles mosolyt villant Liamre, aki úgy néz rá, mintha ő lenne a mindene, majd Oliverhez fordul, hogy beszéljen vele, akinek vörös az arca, lehajtja a fejét, és csak úgy árad belőle a csalódottság.

– Sajnálom, öcsi. – Erősen az ajkába harap, nagy, szürke szeme esdek-lően néz. – Annyira igyekeztem.

– Ma igazán felgyorsultam! – szól Liam, teljesen és boldogan semmibe véve a bátyja nyilvánvaló frusztrációját.

A lány rákacsint, és ahogy feláll, gyengéden megsimogatja a kicsi fejét, összeborzolva a haját.

– Fogadok, hogy egyszer még Crosbynál is gyorsabb leszel.

Majdnem felhorkanok, részben, mert elképzelem a Sidney Crosby poszttert a lány gyerekkori szobájában. Annak ellenére, hogy a szám sar-ka meg sem indul felfelé – nem fenyeget a nevetés veszélye –, meghökke-nek, hogy milyen gyorsan sikerült neki reakciót kiváltania az egyébként üres testemből.

– Nem Crosby a leggyorsabb. És megesküdtél rá, hogy itt leszel, hogy megnézd! – mondja Oliver vádlóan, még mindig mogorván, felhevült arccal.

– Jaj, ne haragudj, bajnok! Ígérem, itt leszek...

– Minden alkalommal ezt mondod, és csak *miatta* nem érsz ide. – Úgy köpi ki a szót, mintha méreg lenne, és a lány arca bezárul.

Világos, hogy bárki is legyen az a *férfi*, állandó problémaforrás az éle-tükben. Talán a barátja? Keresztbe teszem a karomat, és azt veszem észre, hogy némiképp egyetértek Chelsea-vel.

– Mi lenne, ha most mutatnád meg nekem? – próbálja a lány remény-kedve megváltoztatni a beszélgetés hangvételét. – Adj egy percet, hogy felvegyem a korcsolyámat, még versenyezhetünk is...

– Igazából – vág a szavába Chelsea – le kell mennünk a jégről. Rendbe kell tenniük a ma esti sörliga meccs előtt. Gyere, Oliver, szerünk kekszet a nasiasztalról. Félretettem neked néhányat.

Oliver követi a kijárat felé korcsolyázó Chelsea-t, és csak most veszem észre, hogy a másik lány összevont szemöldökkel engem bámul.

Feszélyezetten igazítok a tartásomon, kihúzom magam – a baleset előtt sosem voltam ilyen. A karom egy pillanatig lazán lóg a testem mellett, de

ez valahogy rosszabbnak tűnik. Keresztbe teszem, de így még nevetségesebbnek érzem magam, ezért újra leeresztem, az egyik kezem a zsebembe vándorol.

– Ki ez a nagydarab srác? – kérdezi a lány Liamtól egyik szemöldökét felhúzva, mire a kisfiú elmosolyodik.

– Igen, igen, tudom az idegenek veszélyesek. De ő Rhys!

– Nem tudom, ki az a Rhys, bogyó.

– Segíteni fog nekünk *igazán* jó hokissá válni – magyarázza Liam, pont, amikor a korcsolyája kicsúszik alóla, és hasra esik a jégen.

Azonnal utánanyúlok, könnyedén felkapom, és fogom a karját, amíg újra biztosan nem áll a lábán. Elég könnyen megy, mivel legalább hússzor megcsináltam ugyanezt az elmúlt órában.

– Minden okés? – hajolok le hozzá, és egy gyors, ámde visszafogott mosolyt küldök a ránk lenéző lány felé.

Várok egy ütemet valamire – egy mosolyra, egy helyeslő mormogásra, egy „Milyen édes!”-re vagy arra, hogy „Te nagyon értesz a gyerekekhez.” Korábban ezek mind a természetes vonzerőmre adott átlagos reakciók voltak. De ő csak bámul rám üres tekintettel.

Utálom, hogy úgy érzem, mintha a szürke macskaszeme mindent látna. Mintha valami gond lenne velem fizikailag, ami jelzi, hogy micsoda szarvihar rejtőzik a bőröm alatt.

– Jól vagyok – válaszolja Liam, és remegő lábakkal korcsolyázik tovább. – Rhys az izé, a legjobb hokijátékos.

– Ó – bólint a lány, a szemét még mindig dühítően rám szegezi. – Oké, nos, köszönj el a hokis nagymenőtől, bogyó. Ideje hazamennünk.

– Szia, Rhys! Jövő héten hozom a sisakomat! Matricák vannak rajta! – Liam lényegében rikolt, közben gyorsan feltápáskodik egy újabb eséből, aztán megint megpróbálkozik egy közös vonyítással. Tudom, hogy be kéne szállnom, éreztetni vele, hogy a barátja vagyok, de valami nyomja a mellkasomat, ami nem engedi, hogy lélegezzek, és főleg azt nem, hogy együtt vonyítsak vele.

Még kétszer esik el a palánk és a lelátó felé, ahol a bátyja éppen kifűzi a korcsolyáját.

Oliver óvatosan figyeli a nővérét, mintha a harag ellenére aggódna érte.

A lány kiölti a nyelvét; a frufruja és a rengeteg kiszabadult, selymes, barna hajtincse csapkod és kavarg az arca körül. Várok egy pillanatig, mérlegelem, hogy be kéne-e mutatkoznom, mikor észreveszem a táskájáról lógó címkét.

– A Waterfellel jársz?

Nem is csak a Waterfelle – egy korcsolya van a logó szélére hímezve: egy műkorcsolya.

Olyan hirtelen fordul felém, hogy teljesen elveszíti az egyensúlyát. Elkapom, nem lepődöm meg azon, hogy pihekönnyű, mivel annyira kicsi, és mielőtt egyet pislogna, vissza is állítom a lábára.

Sehogy sem jut eszembe a neve, ha egyáltalán tudtam valaha, de most már emlékszem rá. Korábban már láttam jönni-menni a csarnokban, mindig sietett valahova, mindig a szétesés határán járt.

De az emlék, ami leginkább a szívembe markol, amikor egy alkalommal nem fejeztük be időben az edzésünket, ő pedig berontott, és üvöltözni kezdett a mi higgadt edzőnkkal, míg egy magas, szigorú arcú férfi el nem kapta a csuklóját, és ki nem tessékelte.

Ott maradtam az edzés vége után, elidőztem kicsit a folyosón, ő pedig hangosan vibráló zenét kezdett üvöltetni, és futótűzként rontott ki a felszabdalt jégre, azt sem várta ki, hogy a karbantartó gép rendbe hozza a jégpályát, úgy korcsolyázott, mintha meg akarna gyilkolni valakit.

Szintiszta szenvedély.

Gyönyörűen néz ki ilyen közletről a szétszórt kinézete ellenére – a haja fényes és sötét, a bőre kipirult, de amúgy világos, a jobb szeme alatt néhány szeplő különleges foltja.

– Örülök, hogy el tudtalak kapni. – Mosolyogni próbálok, a hajdani vonzerőm vastag kabátként, pajzsként borít be. Pislog egyet, majd még egyet, aztán frusztráltan összevonja a szemöldökét, és ellöki magát tőlem.

– Biztos vagyok benne, hogy mindenféle dolgot elkapsz.

A barátságtalan válasz és a gyomromba maró üresség ellenére még mindig mosolygok, és azt mondom:

– Én a Waterfellel hokizom.

– Oké, gyerekek – szól a fiúknak, teljes mértékben semmibe véve a szavaimat és a jelenlétemet, miközben felemelt fejjel levonul a jégről.

Összeszorul a gyomrom, talán amiatt, ahogy elutasította azt a dolgot, ami egykor olyan értékessé tett engem, vagy a mindennemű elismerés hiánya miatt. – Menjünk!

A két fiú felkapja a táskáját, és követi őt, Liam ugyanolyan élénk, Oliver ugyanolyan lehangolt, mint korábban volt. Olyan a levert arckifejezését látni, mint amikor mellkason vágnak, ezért lesietek a jégről, hogy kövessem őket.

– Hé! – kiáltok utánuk. Megvárom, amíg mindhárman megfordulnak. – Beszélhetnék veled egy percre? Ööö... bocsi, nem mutatkoztál be.

Liam kuncog, és rámutat a lányra:

– Ő itt Sadie.

– Kösz, manó – forgatja a szemét a lány, és a csípőjével meglöki a vállát, miközben felnéz rám. – Miről?

– Hát... a srácokról. Csak... – Félbeszakítom magam, ahogy elindul felém. Minél közelebb ér, a szívem annál gyorsabban ver a gondolatra, hogy vitatkozzak vele.

– Mi van? – A hangszíne pont olyan agresszív, mint a testbeszéde, me-reven bámul keresztbe tett karral, mintha ő lenne a hat láb, három hüvelyk magas középpályás megfejelve három extra hüvelykkel a korcsolya jóvoltából.

– Tudom, hogy új vagyok az ösztöndíjprogramban, de Liam és Oliver szuperek, már ilyen fiatalon is.

– Tudom.

Sikerül mosolyt erőltetnem az arcomra, főleg mert valami melegség árad szét bennem.

– És öhm... a szülői támogatás nagyon fontos a gyerekeknek, különösen az érdeklődési körükkel kapcsolatban...

– Térj a tárgyra, nagymenő.

Oké, rendben. Hagyjuk a vonzerőt. Megkeményítem a tekintetemet, és összefonom a karomat.

– Nagyobb erőfeszítést kéne tenned annak érdekében, hogy időben ideérj. Ne legyen több elfelejtett ígéret.

Harag izzik fel a szemében, tűz csap fel a palaszürke íriszek mélyén, és egy pillanatig azt hiszem, hogy rám támad, hogy megpróbál nekilökní a palánknak.

Talán még segítene is, rákényszerítene, hogy érezzek valamit a bensőmben úrként ásító semmin kívül. Talán, ha erősebb, mint amilyennek látszik, még seggre is tud lökni. Őszintén szólva, remélem, hogy így van.

– Vettem. Van esetleg még valami, amit szeretnél előadni arról a magas lóról? – Sadie egy másodpercig sem vár, mielőtt folytatná. – Szuper! Örülök, hogy beszéltünk!

– Várj! – próbálkozom megint, a frusztrációm egyre nő, és megragadom a csuklóját, hogy visszatartsam.

A lány lángra kap az érintésemtől, és úgy ugrik el tőlem, mintha én próbáltam volna felgyújtani. Azonnal elengedem, amikor kis keze körbefonja a csuklómat – már amennyire tudja. Egyfajta önvédelmi próbálkozásként megcsavarja, mint egy erőszakos gyerek a játszótéren, amitől jóleső borzongás fut végig a gerincemen.

– Meg ne próbálj még egyszer így megfogni! – Még egy kicsit csavar a csuklómon, én pedig arra akarom kérni, hogy ne engedje ki meleg szorításából, mert hónapok óta ez az első dolog, amit a fájdalomon kívül érzek.

De nincs rá lehetőségem, mert mire képes vagyok nyelni egyet, és elmozdítani a szájpaddlásomra tapadt nyelvemet, már egyikük sincs ott.

MÁSODIK FEJEZET

Sadie

Számomra a kedd a legrosszabb nap a héten.

– Sade, légy szíves.

Kedd a fizetésnap, ami azt jelenti, hogy az apám hajlamosabb nyíltan pénzt kérni tőlem, ahelyett, hogy csak utalgatna rá, vagy lopna a kárpénzből.

– Nem lehet.

Póbálok nem ránézni, inkább az edzőcipőm befűzésére figyelek, és másodszor is ellenőrzöm, hogy tényleg mindent bepakoltam-e a táskába, ami az edzésre kell, meg a ruhákat is a kávézóba. Miután betettem egy plusz zoknit az oldalsó cipzáras zsebbe, és lemegyek a rozoga lépcsőn, nem kerülhetem el, hogy ránézzek.

– Csak néhány extra dollárt. Szükségem van valamire, ami átsegít ezen a héten.

Próbálok visszaemlékezni azokra az időkre, amikor még nem így mentek a dolgok. Amikor az apám olyan ember volt, aki igazán szeretett minket – aki számára én, sőt, Oliver baba volt az első.

– Mondtam, hogy nem lehet – ismétlem keresztbe tett karral, és borzasztóan szeretnék elillanni mellette. Kicsit lelóg a feje, a haja bozontosabb, mint régebben, de a szeme még mindig az enyém, annak ellenére, milyen sötét és vörös körülötte a bőr. – Olivernek új korcsolyára van szüksége; tegnap vérzett az egyik lába, annyira szűk már neki a régi.

Az öcsém megpróbálta titkolni, de tegnap este rajtakaptam a konyhában, ahogy ragtapszt tesz a bokájára.

Az apám ajka megfeszül, és szinte hallom a fejében zajló vitát, miközben nagyon óvatosan egyensúlyozik egy határon. Sohasem ütött meg minket, sose bántott fizikailag. De a pusztá jelenléte olyan hatással van rám, mintha nagy súly nyomná a vállamat. Azzal akar érvelni, hogy ez az ő háza, az ő pénze, de valójában nem az övé. Már nem. Azóta, amióta tizennégy évesen munkát szereztem, és minden egyes pennyt félretettem, amíg elég nem lett ahhoz, hogy folytatni tudjam a korcsolyázást. Azóta, amióta elnyertem az ösztöndíjat, ami lehetővé teszi, hogy ne kelljen többé alamizsnát elfogadnom tőle – már ha az egyáltalán annak volt nevezhető.

Az anyámnak volt pénze egy alapból, amit a gazdag családja túl hamar ruházott át rá, mielőtt még nehéz lett volna levetkőznie a szokásait. Gyerektartást fizet az apámnak – én pedig fáradhatatlanul igyekszem azelőtt megtalálni a csekket a postaládában, hogy az apám elverné a pénzt a legdrágább whiskeyre.

Valamikor régen hittem abban, hogy ők ketten egy cuki romantikus történet főszereplői: a gazdag lány, aki fülig beleszeret a nincstelen fiúba. De most már több eszem van.

Az anyám saját magán kívül nem szeret senki mást.

Az apám pedig lehet, hogy valahol legbelül szeret minket, de mindig jobban fogja szeretni a saját gyarlóságait.

Talán ezért húzom elő az előző napi borraivalókból összegyűlt ötvenest a farmerem hátsó zsebéből, és a kezébe csúsztatom, mielőtt még képes lennék megállítani magam.

– Ennyit tudok adni erre a hétre – figyelmeztetem, és szorongás hulláma önti el a gyomromat, amikor felcsillan a szeme. – Komolyan mondom. Ki kell fizetnem Oliver korcsolyáját.

– Nem kell – morogja egy rekedt hang, és az öcsém átbújik a karom alatt a konyhába menet. – Használhatom a régit még egy hónapig.

– Nem lehet, bajnok. Rádásul versenyre is mász hamarosan.

Mielőtt én nekiállhatnék, Oliver megtölti a filtert, és elkészít nekem egy kancsó kávé. Végig háttal van az apámnak, az igazi felnőttnek, aki még mindig az ajtóban áll, mintha bármelyik pillanatban le akarna lépni.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mikor lesz a verseny? – Apánk hangja remeg, kicsit még mindig vére-
eres a szeme. Beljebb megy a konyhába, aggodalom árad minden mozdu-
latából, ahogy Oliver felé közelít. Amikor részeg, nem tart semmitől, de
józanul szinte fél tőlünk. – Talán elmehetnék...

– Ne törődj vele – motyogja Oliver az orra alatt, és ezzel el is hallgattat-
ja. Finoman megbököm a csípőmmel, ahogy kiveszem a tejszínt a hűtő-
ből, és boldogan elveszem az elviteles poharat, amit a tizenegy éves öcsém
már nyújt is felém.

– Ha szeretnél eljönni az enyémre, az jövő hétvégén lesz – mondja
Liam álmosan a konyhaajtóból, aztán végighúzza a Star Wars-os takaró-
ját a földön, és letelepszik az egyik székre az asztalnál. – Sütsz ma is pala-
csintát, Sadie?

Felkapom a táskámat az asztalról, és a vállamra vetem, aztán Liam szé-
ke mögé kerülök, és felborzolom a fürtjeit.

– Ma nem, bogyó. Van néhány gofri a fagyasztóban mindkettőtöknek,
az ebédek pedig összecsomagolva vár a második polcon.

Liam drámaian magába roskad a széken:

– Sadie, ha nincs palacsinta, akkor rossz napunk lesz.

Oliver felmordul, durván odalöki az öccsének a már elkészült fahéjas
gofrit:

– Edd meg, és egy szót se többet a palacsintáról!

Meghúzom a fülét, ahogy elmegyek mellette.

– Legyél kedves – dorgálom meg, aztán megérintem a vállát, és lá-
gyabb hangon hozzáteszem: – És köszönöm.

– Jól van, na.

Fájdalom nyilall a szívembe, amitől meggörnyed a vállam. Addig ka-
varog a mellkasomban, amíg majdnem feltör egy üvöltés az ajkaim kö-
zül. Úgy érzem, mintha a testem meggyulladt volna belülről, a harag, a
sértettség és a félelem minden egyes darabkája vulkánként fortog ben-
nem, és tudom, hogy rá fogok zúdítani mindent, ha nem jutok ki idő-
ben az ajtón.

*Hát nem látod, hogy mit teszel velük? – Legszívesebben ezt kiabálnám. –
Tudom, hogy mi jön ezután, mert velem már megtörtént! És semmit sem tu-
dok tenni, ami ezt megakadályozhatná. Ébredj már fel!*